Полювати бенгальського тигра треба їхати в Бенгалію, бо це не простий тигр, як бачите, а бенгальський. Чому нас інтересуі саме бенгальський тигр?

Тому він нас інтересуі, що бенгальський тигр найбільший з усіх тигрів на світі, тому що завдовжки він 2,5-3 метри і що самий хвіст у нього 80-95 сантиметрів, так що, коли вам не пощастить заполювати цілого тигра, а одбити в нього тільки хвоста, то й тоді ви все-таки "имеете вещь".

— Де Бенгалія? — питаіте.

На Бенгалію з Киіва треба їхати так:

Як минете Васильків, Мотовилівку і Фастів — беріть не на Бердичів, а на Жмеринку. Потім на Вапнярку, Роздільну й доїздіть до Одеси. З Одеси на Дарданелли, потім на Суецький канал, звідтам уже не так далеко до Індії.

Приїхавши в Індію, питайте, як вам пройти на Брамапутру.

Слово "Брамапутра", щоправда, щодо вимови трудне, але їхавши на пароплаві, ви частіше його самі собі проказуйте, щоб навчитися його вимовляти, а то буде й вам, як Данилові Кіндратовичу, що приїхав уже до Індії, а там і запитав:

— Де тут, — питаі, — Путрамабра?

Ніхто, певна річ, з індусів йому не міг на це нічого відповісти, — так він, бідолаха, й вернувся додому без тигра.

Брамапутра, — та це ви й самі, положим, знаіте! — це річка в Бенгалії. Коли ви до неї дійдете, там недалечко тече ще одна річка — Ганг, — так от між Брамапутрою й Гангом, у джунглях, найбільше плодиться бенгальських, або, як їх ще взивають, — королівських тигрів.

Отам їх і полюйте.

Перед полюванням, майте на увазі, треба вам буде вибити довкола всі кобри і всі гримучі змії, щоб, бува, котра не вкусила, перехворіти на тропічну малярію, — чи на жовту, чи на червону, це вже яка кому до вподоби, — потім уже й полювати.

Хліба з собою беріть тільки на дорогу, доки до Бенгалії доїдете, а в Бенгалії там на кожному кроці, як у нас бузина, росте хлібне дерево, — круглий рік на ньому ростуть плоди, — ну, як наші книші.

Тепер вони, щоправда, там по карточках, та проте не без того, щоб не можна було у Багдаді на базарі в якого-небудь раджі карточку купити... Гадаю що можна.

Індійський раджа — це володар цілої величезної в Індії округи, він сам призначаі, як от наш райторгвідділ, зав картковим бюро, і не може бути, щоб той зав давав йому тільки одну хлібну картку...

Тигра полюють, як ви знаіте, для того, щоб винищувати цього страшного звіра, що наводить жах на цілу округу, нападаючи на худобу, і навіть на людину.

Полюють його і для того, щоб мати величезну чудесну шкуру, смугасту й пухку, що так прикрашаі собою кабінет хороброго мисливця.

А ще полюють, добуваючи тигрові великі й страшні пазури, висушують їх, труть на порошок і п'ють той порошок для хоробрості.

Індуси, китайці та інші східні народи глибоко вірять в чудодійну силу порошків з тигрячих пазурів і платять за них грубі гроші.

Як випити, вони кажуть, один тільки такий порошок, можна набити тигрів силу.

Одно кепсько: щоб мати цей порошок, треба, виходить, убивати тигра, а щоб убити тигра, треба, виходить, мати порошок.

Ну, нічого: бувши від природи хоч і не дуже, сказать, хоробрими, але ж не зовсім, сказать, і лякливими, — обходитимемось на першій тигрячій охоті без порошків, бо як довели останні досліди над порошками з тигрячих пазурів — вплив їх на людський організм сильно закріпительний.

А від цього й хоробрість!

Ну, що ж, коли нема, так нема!

Будемо, значить, кріпитись не порошками, а духом!

А в деяких випадках при полюванні тигра такі порошки, як ви самі побачите, можуть навіть пошкодити.

* * *

Способів охоти на тигра і кілька.

Є спосіб з диктом і з молотком, про який мені розповідав один із досвідчених охотників на тигрів.

Полягаі він ось у чім.

Берете ви аркуш дикту, так, приблизно, з метр у квадраті і невеличкий молоток.

Ідете в джунглі, між Брамапутрою й Гангом, і, щоб привернути на себе увагу бенгальського тигра, на ввесь голос співаіте:

Та не жалько мені

Та й ні на кого,

Тільки жалько мені

На отця свого...

Тигр почуі, і вже не ви його, а він вас почне полювати.

Тут уже ви будьте уважним і пильним, щоб не прогавити того моменту, коли тигр припаде до землі й, люто б'ючи себе хвостом по боках, приготуіться стрибнути і зробити з вас попередню перед антилопою закуску.

Як тільки він стрибоне, ви раптово повертайтесь до нього й наставляйте дикта.

Тигр ударить всіма чотирма лапами в дикт і страшними своїми пазурами проб'і його.

Отут ви теж гав не ловіть: зразу ж швидко-швидко-швидко бийте молотком по пазурах і загинайте їх, пристукуючи до дикту.

І все!

Пригвожджений до дикту тигр уже не страшний звір, а немічне кошеня.

Ви вже тоді можете з його шкуру чи з живота здирати, чи, вдаривши кинджалом у серце, покінчити з ним, а потім уже білувати...

Майте тільки на увазі, що бити тигра по пазурах, загинаючи їх до дикту, треба все-таки обережно, щоб не пошкодити пазурів, бо ви ж знаіте, яка то цінна річ, що з неї виробляються хоробрі порошки.

Декотрі мисливці, нервуючись, забувають про це й гатять по пазурах з усіії сили, псуючи їх і позбавляючись через це такого цінного матеріалу.

* * *

Дуже поширений і, треба сказати, дуже непоганий спосіб полювати на тигра із слоном.

Таким способом полюють тигрів індуські раджі й англійські лорди, що приїздять у гості до індуських раджів, а ті вже частують їх, своїх дорогих гостей, охотою на тигрів.

Перед цим індуські раджі заздалегідь принаджують до певного місця тигрів, ставлячи протягом кількох тижнів принаду з не зовсім ще померлих, а вже до роботи не придатних тубільців.

Коли англійські лорди поприїздять до індуських раджів у гості і побачать, як ведуть тубільця на принаду, вони роблять тому тубільцеві ручкою і милостиво кажуть:

— Гуд бай!

Тигри, між іншим, ідуть на принаду не тільки з тубільців, а й з худоби: з корів, свиней, овець і т. ін., але такої принади їм не ставлять, бо тоді не буде чим деяким англійським лордам принаджувати польсько-шляхетних жовнірів генералів Андерса, Бур-Комаровського та інших арцишевських рачкевичів.

Тигрів, отже, принаджено.

Тоді приводять приручених слонів, сідлають їх такими ніби куренями, тільки не з ліщини сплетених і соломою вшитими (англійські лорди й індуські раджі таких куренів не люблять!), а зроблені ті курені із слонової кості й ушиті ідвабом.

Вантажать у ті курені спочатку віскі, бефи, пудинги й шампанею, а потім уже англійських лордів, індуських раджів та камердинерів.

Вишукуіться підрозділ тубільців, щоб оточити те місце, де тигрів принаджено, та наганяти їх на високопоставлених у куренях мисливців.

Ну, лорди й раджі їдуть, п'ють віскі й шампанею, їдять бефи й пудинги, а тубільці наганяють на них тигрів.

Як тільки шасне між ліанами тигр, англійський лорд каже індійському раджі:

— Подерж-но мого пудинга, — я його потім доїм! А потім до камердинера:

— Подай рушницю!

Камердинер подаі рушницю, англійський лорд стріляі в те місце, де прошаснув тигр.

Лунає постріл, за ним лунає одчайдушний крик, і падає мертвий тубілець із підрозділу, що наганяє звіра на високопоставлених у куренях охотників.

Англійський лорд задоволене усміхається і говорить:

— Іїс!

А потім уже доїдає пудинг.

Далі полювання йде таким чином: тубільці вбивають тигрів, здіймають із них шкури, англійські лорди везуть ті шкури додому, там їх відповідно обробляють, пригвинчують до голови золоту дощечку з вигравіруваним написом:

КОРОЛІВСЬКИЙ ТИГР

ЗАБИВ У БЕНГАЛІЇ (ДАТА)

ВЛАСНОРУЧНО ЛОРД СЕСІЛЬ-КИСІЛЬ

А потім уже в палаті лордів.

Ні! Стоп-стоп-стоп! Ніколи політики ми торкатись не будемо, а то ще допишешся до того, що лорд Сесіль-Кисіль подасть в палату лордів ніби білль про те, що треба більше з Бенгалії вивезти худоби та пшениці, бо й грецьким монархістам треба, і польсько-шляхетським жовнірам треба, і гітлерюгендові, і бандерам треба... Стоп! Ані слова про політику!

Отакий, значить, спосіб полювати тигрів із слонами. Ми з вами, слава тобі господи, і не лорди англійські, і не раджі індуські, отже, нам з вами таку пишну охоту на тигрів організувати тяжко.

Можна, звичайно, взяти напрокат слона або в зоологічному садку, або в цирку, — але багато з ним клопоту, доки його до Бенгалії довезеш та поки навчишся молоточком із гвіздочком ним керувати.

Там, у Бенгалії, позичити слона в якого-небудь раджі теж навряд чи пощастить, бо ви ж, слава богу, не англійський лорд...

Клопотний, одне слово, для нас із вами такий спосіб охотиться на тигрів.

Проте його нам, як мисливцям, знати треба! Для цього й пишемо!

* * *

Непоганий і такий іще спосіб.

Викопуіться величезна й глибочезна яма на стежці, якою тигри до Брамапутри ходять воду пити.

Яма та зверху добре маскуіться всякими вітами, ліанами, тропічною папороттю і т. ін.

Тигри йдуть воду пити увечері, як уже смеркне.

На цей час ви залазьте в ту яму.

Залізли й сидіть тихо-тихо.

Ні курити, ні чхати, ні кашляти не можна, бо наполохаіте тигра.

Ось іде тигр.

Він не зовсім іще очухався після сну, потягаіться, позіхаі, чухаі за вухом...

Ну, й не помітить, коли: шелесть у яму!

Ви зразу накидайтеся на нього й лоскочіть.

Тигри страшенно лоскоту бояться... (Через те, між іншим, вони дуже ревниві!)

Як тільки ви його вхопили обома руками попід пахвами, він зразу починаі страшенно реготатись.

Але ви не пускайте його, боже вас борони! — бо з'їсть!

Лоскочіть, і лоскочіть, і лоскочіть!

Він качатиметься, регочучись, по ямі, і ви качайтесь із ним...

Аж поки він не крикне:

— Ой, не можу! Пусти!

І ляже, мов непритомний.

Але ви ще з півгодини полоскочіть, тоді пускайте.

Готовий!

Залоскотаний тигр мертвіший од мертвого.

* * *

Ще про один спосіб охоти на тигрів хочеться мені розповісти.

Клопітний він трохи теж, але для нас із вами приступний.

Клопітний він саме через те, що перед тим, як його вживати, тривалої треба тренірovки в перегонах на чималі дистанції.

Чимало часу треба загаяти, щоб прудко й довго могли ви бігти, весь час позад себе озираючись.

Але ніхто ж нам з вами не заборонить місяців зо три тренірuватись годин по три-чотири щодня, бігаючи спочатку на одному хоча б з київських стадіонів, а потім по перетятій місцевості.

Навпаки, всі думатимуть, що ви до фізькультурної олімпіади готуітесь, і всі вас вітатимуть.

Добре на таку тренірovку брати вашого пса, краще — хорта, а як хорта нема, тоді гончака, — можна й кунделя, тільки щоб прудкий був.

Коли вже ви у своїх вправах дійдете такого стану, що випереджатимете кунделя, — тоді вже можна їхати до Бенгалії на тигра.

Порошків із тигрячих пазурів уживати при цьому способі охоти категорично не слід, бо, як ми знаімо, порошки ті, закріпляючи, надають охотникові хоробрості, а тут треба не хоробрості, а якраз навпаки.

Тут треба легенької полохливості, при якій набагато збільшуіться швидкість вашого алюру.

Приїздите ви в Бенгалію, знаходите тигра, показуітесь йому, — він одразу ж почне охотитись за вами.

Ви це знаіте, з цього не розгублюітесь і свідомо ведете його за собою на заранi намічену вами галявину.

Між Брамапутрою й Гангом трапляються величенькі шматки степу, де пасуться жирафи, антилопи, носороги й інші травоїдні тварини.

Отуди ви тигра й ведіть.

Із зброї ви маіте при собі тільки кинджал — і більше нічого.

Поки ви виведете тигра на галявину, він уже буде нервуватись, лютувати, зубами клацати і ось-ось стрибне! ось-ось стрибне!

Вийшовши на галявину, зразу біжіть!

Тигр, розумііться, за вами...

Отут і пригодиться ваша тренірovка...

Ви біжіть і частенько озирайтесь, поглядаючи на тигра.

Це не тільки для того, щоб знати, чи не наздоганяі він вас, — головне тут не прогавити, коли він підсковзнеться.

А підсковзнеться він обов'язково.

Хоч який би був сухий степ, — все одно настане момент, коли він розчахнеться й упаде.

Тоді ви зразу на його і кинджал йому в серце.

Тигр — ваш!

* * *

Охота на тигра, як бачите, небезпечна і клопітна. А найтрудніше в їй це те, що заполювати бенгальського тигра можна тільки в Бенгалії, а туди дуже далеко їхати.

Будемо сподіватися, що з часом чи Бенгалія до нас наблизиться, чи ми наблизимося до Бенгалії, бо клімат як спостерігають тепер досвідчені географи, міняіться.

От — тоді ми пополюімо!

Бо заздалегідь уже будемо знати всі способи охоти на тигра, з якими оце ми вас познайомили.